

Debra Eliza Mane
&
Lizzie van den Ham

Liefde in Twin Bridges

Abby en Blake

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

Opmaak: Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439978

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Dutch Venture Publishing
Copyright © Debra Eliza Mane en Lizzie van den Ham**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

‘We moeten je helaas laten gaan.’

Abbygail Versteeg staarde haar baas met grote ogen aan. ‘Maar...’ mompelde ze gelaten. ‘Dat kan helemaal niet.’

‘Toch wel.’ Luuc vouwde zijn handen samen en legde ze op het randje van zijn bureau. ‘Jouw functie komt te vervallen.’

‘Wat?’ Abby, die van ellende in elkaar gezakt op haar stoel had gezeten, schoot op. ‘Waarom?’ Sinds wanneer kon de functie van boekhoudster komen te vervallen?

‘We hebben een bedrijf van buitenaf in de arm genomen, dus jij bent overbodig geworden.’ Luuc haalde zijn schouders op en liet zichzelf achterover in zijn stoel zakken, zijn nog altijd gevouwen handen nu rustend op zijn buik. ‘Ga vrijwillig of maak er stampij over, maar je hoeft na oud en nieuw niet meer terug te komen.’

De nonchalante toon van haar baas zorgde ervoor dat Abby naast verslagenheid en totale ontredding plots ook iets anders voelde: woede. Hoe kon hij haar zó op straat zetten? Alsof ze een robot was die aan vervanging toe was? Ze was een mens en ze had jaren van haar leven in dit bedrijf gestoken, hier met hart en

ziel gewerkt. En hij deed alsof het niets was. Hij rukte Abby haar geliefde baan uit handen en gaf het stokje domweg over aan een anoniem bedrijf.

‘Prima,’ snauwde Abby boos. Ze had toch al niets meer te verliezen. ‘Ik ga al! Maar tot januari zoek je het maar uit. Ik neem al mijn opgespaarde vakantiedagen op en kom nooit meer terug!’ Met grote stappen verliet ze het kantoor van Luuc. Dat zou hem wel leren!

‘Oké, doi.’

De klootzak! Abby durfde te wedden dat ze hem hoorde lachen, toch draaide ze zich niet naar hem om.

In blinde woede greep ze naar de deurklink en rukte eraan. ‘Ga open, verdomme!’ Ze trok harder, gooide haar volledige zesenzestig kilo in de strijd en klemde ook haar andere hand om de greep. Waarom ging dat takkeding niet open!

‘Je moet duwen.’

Met bliksemende ogen draaide ze zich om naar Luuc, die haar met een geamuseerde blik aanstaarde. Zijn benen nonchalant op zijn bureau, zijn linkervoet boven zijn rechter, zijn lichaam lui achterover in de lederen bureaustoel die ooit aan zijn vader toebehoorde. ‘Duwen,’

herhaalde hij nog eens, waarna hij zijn keurige rij tanden bloot lachte.

In gedachten stompte Abby hem, recht op zijn perfecte neus. Plof. Ze slaakte een verontwaardigde kreet en duwde de deur van zijn kantoor open. ‘Dat wist ik heus wel!’ sneerde ze nog, alvorens ze op hoge poten de derde verdieping van advocatenbureau Bloemendaal via de trap verliet. Normaal zou ze de lift genomen hebben, maar niet nu. Nee, ze moest haar energie kwijt voor ze iemand wat aandeed. Hoe kón hij? Ze werkte daar al langer dan dat hij er de baas was!

Abby liet de tweede en eerste verdieping voor wat ze waren. Haar collega’s wilde ze nu niet onder ogen komen. Ze rende in het trappenhuis direct door naar de begane grond. Haar ademhaling stakte en haar knieën schreeuwden van de pijn toen ze beneden aan de trap uithijgde. Jemig, kon het nog triester? Wie raakte er nu buiten adem van de trap afrennen? Ze had verdorie de conditie van een zee-egel. De twee jaar lange kantoorbaan in dit klotekantoor had haar genekt. Van de ooit zo fitte Abby was niets meer over. Onder haar veel te dure mantelpak zaten alleen nog maar botten verpakt in een laag lui vet.

Strompelend verliet ze het trappenhuis en sloeg ze de deur naar de welkomshal met een zwaai open. Mariël achter balie één keek haar nieuwsgierig aan. ‘Wat?’ snauwde Abby en ze gaf Mariël haar dodelijkste blik. Ze had die vrouw toch nooit echt gemogen.

‘Niets,’ mompelde Mariël en ze dook met haar blik terug in haar computerscherm.

Met slepende benen, die Abby nog zo parmant mogelijk neer probeerde te zetten, zocht ze zich een weg naar de uitgang. De openstaande deuren omljstten een wereld van vrijheid. Nou ja, vrijheid? Ze omljstten de drukbevolkte voorgevel van de Hema, die recht tegenover het pand zat waar ze werkte. Sinterklaas was net geweest en er waren mensen bezig om in de etalage de inmiddels niet meer politiek correcte Zwarte Pieten weg te halen en te vervangen door gezellige kerstmannetjes en kerstklokken.

Het enige wat zij had gekregen als kerstbonus was ontslag. Tranen welden op in haar ogen nu de woede wat wegebde. Nee, dat moest ze niet hebben. Ze wilde boos blijven; dat deed minder pijn.

Nog een paar meter en dan was het gebeurd; dan kwam ze hier nooit meer terug. Nog één

keer blikte ze over haar schouder, naar Mariël, die snel haar hoofd weg draaide. Naar Robbert, die achter balie twee voorzichtig zijn hand naar haar opstak en naar de rode deur naast de lift, die de meest monsterlijk lange trap achter zich verscholen hield en die ze zojuist voor het eerst in twee jaar gebruikt had.

In gedachten sloeg Abby Luuc nogmaals op zijn neus. Heerlijk, die woede. In het ritme van de klappen van haar denkbeeldige vuisten op zijn denkbeeldige neus stampte ze het advocatenbureau uit. Tot nooit meer ziens!

De koude decemberwind sloeg haar in haar gezicht zodra haar koraalrode pump de stoep raakte. Abby hapte naar zuurstof en sloeg haar armen om zich heen. Haar jas hing nog binnen. ‘Verdomme!’ Ze omhelsde zichzelf nog strakker en klemde haar kaken op elkaar. Elke teug zuurstof die via haar neus haar lichaam binnendrong, liet haar hersenen bevriezen. ‘Zo koud, zo kóúd!’ Klappertandend draafde ze de winkelstaat door. No way dat ze die jas nog ging ophalen nadat ze zo boos de deur was uitgestormd. Luuc mocht hem houden, evenals haar baan. Ze vond wel weer nieuw werk; desnoods ging ze bij de supermarkt achter de kassa zitten. Op het moment zou ze direct te-

kenen voor een baan waarbij ze eens niet na hoofde te denken; haar inspanning werd toch niet gewaardeerd.

Gevangen door haar eigen gedachten vergat ze de kou en vertraagde ze haar pas. Mensen krioelden als mieren door de straten, winkel in, winkel uit. Allemaal op jacht naar kerstcadeaus, kerstboomdecoratie en warme chocolademelk met slagroom. Allemaal zo druk met hun eigen leven dat ze haar ellende niet opmerkten. Ze zagen niet dat er een jonge vrouw van net achtentwintig zonder jas door de straten doolde met haar ziel onder haar arm en een gestorven carrière waar ze zoveel jaren zo hard voor gewerkt had. Zo. Hard. Gewerkt. Zo... hard...

Haar benen stopten abrupt met hun werk haar zo ver mogelijk bij Luuc vandaan te brengen en toen bleef ze staan. De wind raasde langs haar heen en trok haar haren uit de strakke knot die achterop haar hoofd vastgespeld zat. Hij deed zijn best ze te bevrijden uit de beknelde situatie waarin ze zich bevonden.

Even was er niets meer om haar heen en genoot ze van de frisse wind die de dikke laag stof uit haar hoofd wegblies. Ze sloot haar ogen en strekte haar armen. 'Ik ben vrij,' mompelde ze, alsof ze het zelf nog niet helemaal kon ge-

loven. Nu pas voelde ze hoe moe ze was, hoe erg ze zich verloren had in haar baan. Maar dat was nu voorbij. ‘Ik ben vrij!’ jubelde ze, haar armen nog steeds gespreid alsof ze het leven ter plekke wilde omhelzen.

‘Hé, kijk eens een beetje uit!’ Geschrokken sprongen haar ogen open en staarde ze naar een jongen die half weggedoken bij haar vandaan liep. ‘Gek wijf,’ gilte hij nog, voor hij zijn blik van haar afhaalde en verdween in de menigte.

Een diepe zucht ontsnapte uit haar longen. Misschien had hij wel een punt met zijn ‘gek wijf’-opmerking. Vrij zijn was een illusie. In een stad als deze was ze als een vogel in een kooi, zonder voldoende ruimte om haar vleugels te strekken. Kon ze hier maar weg.

Met hangend hoofd struinde ze verder en liep ze naar huis. Voor ze verder ging met haar leven, ging ze slapen: dagen, misschien wel weken aan een stuk. Vanavond, als Rens thuis kwam, zou ze in zijn armen kruipen en alles vergeten...

Misschien was het allemaal wel niet zo erg en zat ze niet gevangen in het stadse leven. Dit kon wel eens een teken zijn dat zij en Rens de volgende stap in hun leven moesten zetten.

Zonder baan had ze eindelijk de tijd voor het kindje waar ze al zo lang naar verlangde...

*

Abby lag voor haar gevoel nog maar net onder de warme dekens toen een luid gegiechel haar uit haar slaap haalde. Doffe dreunen en een zwoele mannenstem volgden. Rens? De wekker gaf aan dat het pas drie uur in de middag was. Wat deed Rens thuis? Weer giechelde er iemand. Dat was Rens toch niet...?

Abby's hart sloeg een slag over. Het liet haar lichaam overeind schieten. Nog geen seconde later vloog de slaapkamerdeur open en rolde Rens de kamer in, met een blonde jongen vastgezogen aan zijn gezicht.

Wat?! Abby's mond viel open.

Rens merkte Abby niet op en kuste zijn scharrel vol overgave. Zonder zijn lippen van de mond van de andere jongen te halen, maakte hij zijn broeksriem los en liet zijn broek tot op zijn enkels zakken. Hij nam niet eens de moeite eerst de rits van zijn gulp open te maken. Rens legde zijn handen op de kont van de andere knul en liet ze doorglijden naar daar waar zijn broek open kon.